

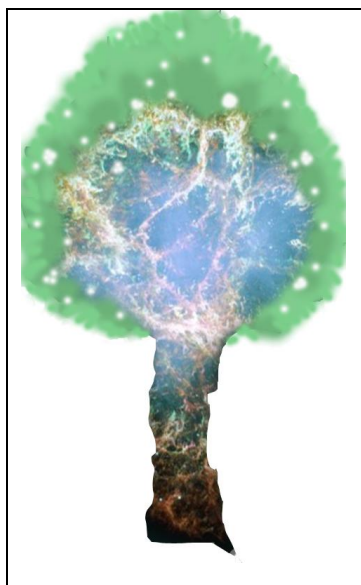
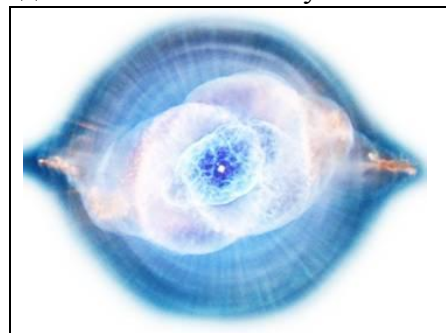
ЗАКОДОВАНА МОВА СВІТОТВОРЕННЯ

В чарівних струменях світу пульсує творча енергія Святого Духу, яку прагне опанувати людська думка і сприйняти чутлива душа. Особливе місце в духовній культурі народів займає пласт уявлень про дію космогонічних сил природи. Прозріння мудреців про світобудову та вплив небесних і земних явищ природи на життя людей передавалися нащадкам символічною мовою чарівних оповідань (mythos /гр./ - слово, переказ). І завдяки безперервності людської свідомості вони дійшли до сьогодення. Легенди, які народжуються натхненням митця в любові, сприяють розквіту квітки душі, спрямовують до втілення мрій в дійсність.

Легенди Золотого віку народжує природне серце чарівниці Хортиці.

ПЕРШОПТАХ

Легенди народжуються від Істини і Мрії. У сиву давнину мудреці знали, як творяться Всесвіти і свої знання передавали нащадкам в легендах. Ось одна з них. На початку всього світ обіймала пільма. Пільму пронизувало Око - Око Роду. Волхви говорили: «Око було завжди, воно – вічне. Із вічності воно летить у вічність!». Захотілося Оку побачити кінець мороку, але пільмі не було ні кінця, ні краю. Тоді спинилося Око і пустило чисту-пречисту сльозу-росинку. З неї утворився Першобог - Творець усього суцього. Мав він образ Першоптаха і було в нього золоте пір'я, яке засяяло і освітло пільму. Так з'явилося перше Світле саяво. І почав Першоптах кружляти навколо Ока і теж пустив чисту-пречисту сльозу-росинку. Впала вона на Око, воно вмить розширилося і перетворилося на Острів із заглибиною усередині. Там, де впала сльоза, з'явилося озеро з Живою Водою. Тоді з очей Першобога впала друга сльоза-росинка і на берегах озера розквітли дивовижні квіти-зорі. Так він створив Першоземлю богів і світлів, або Вирій. Сів тоді Першоптах серед квіточок і почав думу думати, як створити-породити Дерево Роду. Ніхто не знає, чи довга була та думка, але, нарешті, зніс він золоте сім'я. І проросло з нього розкішне і чудодійне Першодерево. На його вічнозеленому гіллі розквітли квіти, ніби зорі.

А з тих квітів вродили молодильні яблука, яблука невмирущості. І стало навкруги від них ясно і весело. Радо злетів Першоптах на верхівку Першодерева і почав знову думу думати, як створити – породити Світ. Надумав, та й зніс два яйця-райця. Впали вони в Озеро з Живою водою і перетворилися у лебедів. І зробив з них Першобог богів Дня і Ночі. Дав Розум і Слово, та подарував по молодильному яблуку. З'їли вони яблука невмирущості, відчули у собі неймовірну силу творіння, і пустили з очей по дві сльози-росинки. Із сліз Бога Ночі утворилося Зоряне Небо та Місяць. Із сліз Бога Світла утворилися Сонечко і Земля. Сидячи на дереві роду, Першоптах зніс золотий Жолудь і Зернятко. Посадив їх Бог Світла у землю, полив Живою водою і виростили з них Дуб і Верба. А верхівками їх були юнак і дівчина, що спали міцним сном. Повелів Першоптах Богам привести їх у Вирій і оббризкати Живою Водою. Боги так і зробили. Першобог дав їм імена Орь і Леля і подарував яблуко невмирущості.

З'їли вони яблуко і прийшло до них натхнення разом творити у світлі Духа Святого з Миром і Любов'ю!

РАДІСТЬ ПОЛЬОТУ

Колись давно посередині великої ріки народився чарівний Острів, а на ньому виріс Дуб — священне дерево життя. Прилетіла на острів пара орлів, звилася гніздо на верхівці Дубу і повесні воно наповнилося гомоном діточок. Спочатку орлята вчилися перелітати з гілки на гілку могутнього родового дерева. А коли у них виростили крила і прибула сила, яку щедро давав їм Дуб, батько-орел показав їм скелю над рікою: «Тут за допомогою річкових вітрів ви навчитесь триматися в повітрі і відчуєте радість польоту!».

Кожного ранку молоді орли літали над річкою і піднімалися все вище і вище у небо. А за рікою височіла скеля, яку прорізала глибока ущелина, де на самому дні біля води жила змія. Ранком вона виповзала на скелю і грілася на сонці. Одного разу молодий орел сів на скелю змії. «Який красивий, бистрокрилий птах завітав до мене у гості!», — почув він раптом. Орел здивовано зогледівся навкруги і побачив велику змію, що сміливо виповзла йому

назустріч. «Ось уже багато часу я спостерігаю, як ви, орли, літаєте над річкою. Що там гарного у повітрі? В світі немає кращого за темну і сиру ущелину!», — поділилася вона зміїним досвідом. «Ми піднімаємося на світанку в небо, щоб привітати схід сонця!, - відповів їй орел, - ти, змія, теж залишаєш улюблену нору і грієшся в його променях. Сонце дає тобі силу життя!». «Твоя правда, — оцінила його слова мудра змія, — Допоможи і мені побачити ранок у небі». «Добре, чекай мене завтра на світанку!», — згодився орел.

Наступного дня орел підняв змію у небо, обережно тримаючи її в своїх пазурах. До горизонту простиралася велич небесного простору і сяяла радістю сонячних променів. Змія вперше побачила чарівну красу вранішньої землі. В ту мить, коли могутні крила птаха здійснили бажання змії піднятися в небо, над річкою з'явилася веселка.

Так благодіяння птаха допомогли плазунові пізнати захоплення польотом і радість життя.

СИЛА ЛЮБОВІ

У давні часи на берегах величного Дніпра росли дубові гаї, а у плавнях, що звалися Лукомор'я, жила сила-силенна птахів, риб, звірів. Коли тут поселилися люди, вони назвали цей край Раєм. І жив серед них юнак із ніжною, лагідною душею, який любив рідну землю. В дитинстві матінка співала йому колискові пісні, а тато розповідав казки про зачарований острів Любові. Вони знали пророцтво мудрого волхва, що цей острів відкриє Брату Нового Золотого віку і душа юнака бажала розгадати тайну диво-острова. Ось легенда, яка розповідає як це сталося.

На вершечку літа, коли на небі почали бліднути зорі, невідома сила розбудила його і повела на берегові луки. Глянув хлопець у небесну далечінь і побачив човен-місяць, а в ньому пливла чарівна красуня-зірка. Всміхнулася зірка юнакові і поманила за собою.

Як уві сні, сів він у човен і поплив. І ось, в ранковому тумані, перед очима юнака виник омріяний багатьма поколіннями людей острів. Доплив він до берега і повела його красуня на високий духмяно уквітчаний пагорб. З небес спустилася Лебідка, змахнула вона крилами і сталося диво. Острів засвітився в променях ранкового сонечка, все навкруги заспівало в радості земного буття. Юнак легко ступав по шовковим травам і дійшов до струмочка, який весело грався яскравими камінцями. Краплини джерельної води падали росами на степові трави, квіти і сяяли, мов перлини. Ніжні голівки квітів умивалися в тих росах, розкривали свої барвисті пелюстки, всміхалися і тягнулися до юнака, пропонуючи духмяний нектар. Птахи на гілках дерев співали ранкову пісню, а лісові тварини довірливо підходили і заглядали в очі.

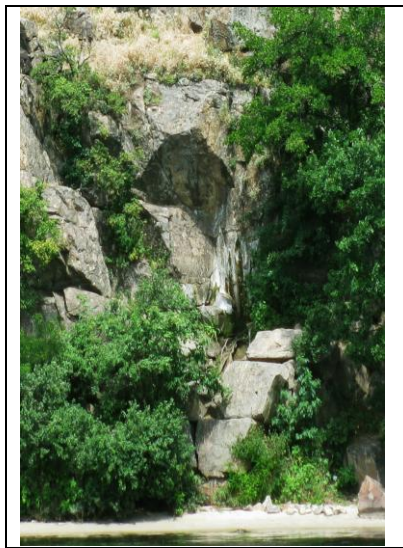
Присів мандрівник на траву, прихилився спиною до стовбура дуба і відчув у серці радість спокою і насолоду життя. Так сидів він, заплющивши очі, доки не почув слова дуба: «Земля народилася з любові Творця і в ній все суще перебуває. Енергія натхнення над Землею вітає. Думка Всесвіт облітає. Душа радістю дихає. Серце красу життя прославляє і у щасті перебуває!».

Подякував юнак Богу за довіру і знання, а диво-острів за вічну красу природи, і повернувся до людей, щоб нести їм цю мудрість небесну.

ДУША ДЖЕРЕЛЬЦЯ

Цю легенду прошепотів запашний вітер на березі диво – острова, мого і твого, мій друже, якщо ти знайдеш стежку до його серця! Отож, жив колись, а може, і зараз живе, чи ще буде жити у золотих степах на березі великої ріки Запорозького краю гончар - "золоті руки". День у день крутив він гончарне колесо і глина у руках майстра перетворювалася у посуд та іграшки малюкам. А коли глина тверділа, вироби потрапляли в піч. Вогонь загартовував глину і вона ставала міцною, легкою та дзвеніла від дотику. Барвисті з чарівними візерунками горщики, глечики, миски, кахлі виходили у майстра веселими і гарними. Чутки про майстерність та добру вдачу гончара поширювалися по землі, і у край, який породив великого майстра, приїздили мандрівники, щоб побачити, як народжується диво. Люди милувалися його творіннями, дивилися, як весело кружляє гончарне колесо, співає глина в руках гончара, світяться очі та усмішка на його устах, і розуміли, що радість життя - у творчому натхненні. Отак жив майстер-гончар і творив диво-красу на радість собі і людям. І ось настав час, коли його руки створили глечик, який світився, мов коштовне каміння. Хто бачив це диво, відчував у душі тепло і радість. Та майстер не знав призначення своєму творінню і, щоб віднайти йому душу, вирішив обійти Землю. Пройшов мандрівник країни сходу, півдню, заходу і півночі, де йому дарували напої із пелюстків квітів, різного смаку плоди і прянощі, цілющі відвари і запашні мазі. Але якими б дарами не наповнювали глечик, сяйво його поступово вгасало.

Обійшов майстер Землю у пошуках призначенню диво - глечики та й повернувся у рідні запашні степи. Вийшов він до Дніпра, щоб переправитися на берег річки, де стояв рідний дім, в якому вже давно чекала його родина. Сів мандрівник у човен та й поплив у світанковому тумані. На небі з'явилася ранкова зоря, а за нею і перші промені сонця. Туман розвіявся і перед ним виник дивний острів. Човен торкнувся піску, майстер ступив на берег і побачив струмочок. У квітучих кронах дерев співали пташки. Зачарований мелодією

природи гончар пішов вздовж струмка, і той привів його до скелі. З каменю у формі серця било співуче джерельце. «Хіба може джерело співати?», - запитав себе гончар. «Еге ж, може!», - почув він у відповідь. Озирнувся майстер здивовано навкруги – нікого, а від джерельця дійсно линула музика, від якої душа співає, а з очей течуть сльози захоплення. Крізь сльози мандрівник побачив, як мовби з туману, виник юнак з сопілкою у руці. «Боже!, - радісно скрикнув гончар, - Ось і душа моєму творінню!». Та почав умовляти юнака наповнити глечик мелодією, але той похитав головою: «Музика легше пір'їнки пташки, ніжніша вітерцю у полі, їй непотрібна форма». «Може ти знаєш призначення моєму глечики?», - запитав гончар. Юнак подумав і відповів: «Моя душа навчилася співати у цього джерельця. Набери водиці в глечик і побачиш диво!».

Вклонився майстер Землі-Матері, джерельцю, наповнив глечик прозорою, чистою водою, і справді сталося диво! Глечик засяяв, мов сонечко, і заспівав, як чарівна сопілка.

ВЕЛИКА РАДА

З одвічного часу на острові Хортиці був рай земний. Пролетіло багато часу, і ось одного весняного ранку земля одягла квітуче вбрання, щоб прийняти поважного гостя – людину. Земля співала від радощів, весело дзюрчали струмочки, щебетали пташки. Попереду у людини було багато часу земного життя в раю і все сприяло йому на землі. Спочатку люди жили мирно, допомагали один одному, але коли їх стало багато почали ділити між собою землю і заздрість призводила до руйнування природи.

Нестерпно стало жити на острові тваринам і зібралися вони на галявині біля Дубу на Велику раду. Головою вибрали Кабана, який з родиною опікувався велетнем, розрихлював і здобрював землю біля нього. «Чуєте, як скаржитья земля?», – спитав голова присутніх звірів. Усі прислухалися і почули голос Землі: «Я така щедра, дарую духмяні і цілющі квіти, трави, запашні плоди дерев, джерельну і озерну воду, насолоду від дзвінкої тиші. Милуйтеся моєю красою, яка дає здоров'я і натхнення, любіть мене і один одного, тоді благодать поселиться у ваших душах!». «Але люди не чують голос Землі, - продовжив голова, - Колись давно люди розуміли, що все в природі пов'язано між собою, і навчали: «Не плюй у криницю, бо самому потрібно буде вгамувати спрагу». А сучасне покоління знищує основу свого життя і майбутнього роду».

Білоголовий Орел, який сидів на вершечку дуба, теж узяв слово: «Протягом тисячоліть тут, жерці проводили обряди переходу в майбутнє життя. Земляні кургани - то святі місця вознесення душ». Лисиця, що зробила собі нору біля ще незораного кургану, не стрималася і додала: «Люди не тільки знищили степи, луки, гаї, де ми проживали споконвіку, а і посягають на свій життєвий простір». Своє слово вставив і Ворон: «Так! Поблизу острова і берегах річок, що впадають у Дніпро, розкидали купи відходів і сміття. Люди нарobili багато штучного, а вчитися у природи переробляти все те, що відслужило не бажають». Тут не стерпіла Жаба: «Чиста джерельна і кринична водиця – то кров землі, якщо люди її забруднюють, то це позначається на їхньому здоров'ї». Журавель подав і свій голос: «Через отруйні речовини гине рослинність, мікроорганізми, комахи, риба, які є нашою споживою. Люди забули своє призначення на Землі - жити в гармонії з природою і собою».

Вислухали всі скарги члени Великої ради і стали думати, як допомогти «дикій» людині знову стати людиною розумною так, щоб всім було жити добре. А тим часом, сонечко піднялося високо в небо, стало спекотно і, щоб освіжитися, всі попрямували до озера. Тільки тут в заповідних плавнях ще можна помилуватися лататтям і послухати тишу природи». В середині озера на поверхні води лежав великий зелений лист у формі серця, навколо нього плавав білий

лебідь. «Ось хто нам допоможе!», - зраділи тварини.

Підплив лебідь до берега і розповів легенду про чари природи.

ЧАРИ ПРИРОДИ

Жив-був відважний мисливець. Вставав він раніше, ніж сонце виглядало з горизонту, і йшов на полювання в ближній ліс. За ним виднілася ріка з островом посередині, з якого вітер доносив аромат польових квітів. «Цей острів приховує якусь таємницю!», - думав мисливець, але відвідати острів не дозволяв мисливський промисел. Тяги його лука співала піснею смерті, стріли не знали промаху, а серце було спокійним і холодним.

З багатою здобиччю повертався мисливець додому і забував про острів та його таємницю. Але з часом він зрозумів, що полювання не приносить його душі радості. мисливець стріли, кинув лук і дав слово не проливати більше крові, а любити тварин, як своїх молодших братів. Саме тоді з'явилася у його голові думка відкрити таємницю острова. Вийшов юнак на берег річки, переплив русло і дістався до ухвостя острова. Ступив на берег і зайшов у плавневий ліс. А там, на галявині під дубом, він побачив багато тварин, які зібралися на раду. Оточили вони юнака, виставили вперед гострі клики, довгі роги, приготували до бою сильні копита, але тут, звідки не візьмись, прилетіла пташка і зашебетала: «Брати, зупиніться! Цей юнак дав слово не кривдити нас!». Послухали її звірі і пропустили мандрівника.

Зламав Ступив він на звірину стежину і побачив, як лугові квіти умиваються в краплинках роси і підставляють пелюстки сонячним променям. Почув про що дзюркотять струмочки на схилах балок. Коли йшов між столітніми деревами почав розуміти мову чарівного лісу.

Шлях був довгий і нелегкий, мандрівник притомився і вирішив відпочити. У джерельця напився солодкої водиці, поласував духмяними плодами з дерев, відпочив на шовкових травах і знову пішов. Та ось шлях переткнув увитий плющем суцільний чагарник із глоду, але рішучість не залишила юнака, бо його вела мрія.

І стало диво! Заграли сурми,

розступилася грізна сторожа і юнак побачив в середині острова галявину, а над нею у райському саду сяючий палац. Ступив мандрівник на м'яку смарагдову травичку саду і побачив озерце. Там плавали білі птахи і кружляли під чарівні звуки сопілки, на якій грав хлопчик. Бризки з пташиних крил падали на трави прозорими перлами. Між квітів сиділа дівчинка, вона збирала ті перли і нанизувала їх на золоту нитку. Зачарований дивом юнак хотів запитати: «Хто ви, діти, і чий це палац?».

Діти почули його думку, засміялися, вхопилися за руки і побігли до палацу. І одразу з палацу полинула чарівна музика.

Перед юнаком розчинилася брама, він вплив у сяючий простір і побачив дівчину, мов цвітіння природи, від аромату якого п'янить і паморочиться в голові. Дівчина дивилася на юнака, і його серце тріпотіло від щастя, а в душі розквітла квітка Любові.

На їхнє весілля зібралися друзі - молодші брати. Янголята, хлопчик і дівчинка, обсіпали молодих духмяними пелюстками квітів. Усі бажали радості і щастя на все життя. А потім світоносна пара повернулася до людей, щоб допомагати творити добро природі свого краю-раю.

Такими словами Лебідь закінчив легенду про те, як зміниться доля людини, якщо стане дивитися на природу очима любові. На середині озера поряд із великим листом у формі серця з'явився пуп'янок квітки, а з хмар пролився життєдайний дощик. Коли він закінчився, на листочках дуба засяяли алмази-краплинки. Вони падали на землю і дзвеніли, мов дзвіночки.

Відразу після дощу у небі з'явилася пташка, сіла вона на верхівку дуба і над островом заграла подвійна веселка. «Дивіться, це Благословення нашому краю-раю!», – прошепотіла чарівна квітка і розкрила білі пелюстки. І усі з надією подивилися у небо.

ДОБРОТВОРІННЯ

Народилося у матері – кішки біле кошенятко з блакитними оченятами. Було воно з роду добре і веселе. Одного весняного ранку кошенья гралося на лузі з другом-вітерцем в доганялочку. І вони так веселилися, що хмаринки в небі, здивилися на їхні забави та й збилися до купи. З них утворилася велика хмара, яка зтяжеліла від вологи і пролилася на землю дрібним, теплим дощиком. Після весняного дощу все навкруги стало чистим і духмяним. А там, де на землі нічого не росло, зробилася велика багнука.

Лежить вона і плаче: «Ба, яка я нещасна, брудна нікому не потрібна». Пробігали поряд неї веселі друзі, і почала вона їм скаржитися на свою долю та просити: «Допоможіть мені стати чистою, веселою і любою!». Добрий, кмітливий котик з вітерцем назбирав насіння трав, квітів і посадив їх у вологу землю. Побачило те добре діло сонечко, засвітило і пригріло землю, а вона й породила зелену травичку і барвисті польові квіти.

Так багнука перетворилася в зелену і квітучу галявину. Але від роботи біленька шкірка котика забруднилася. Що ж робити? Звернулися друзі до сонечка. Всмійнулося воно їм і послало золоті промені. Бруд на шкірці котика підсохнув, вітерець подув на нього, той відстав та й розсипався. Де були плями, зостався сизий пил, а ще на шкірці з'явилися жовто-помаранчеві смуги, які подарувало сонечко. Так, на очах тих, хто бачив, як маленьке кошенятко зі своїм другом допомогли землі стати квітучою і радісною, біленький котик перетворився в триколірне кошенья. З тих пір на Землі стали народжуватися триколірні кошенята, які приносять щастя тим, хто добродіє для рідної землі.

ДАРА-ЗОРЯНЕ СЕРЦЕ

Неподалік від заповідного лісу на острові Хортиці жила сім'я лісничого. П'ять близьких, рідних людей і у кожного була своя улюблена справа. Бабуня ходила луками, лісами та збирала цілющі трави, коріння. Вона була травницею - цілителькою. Дідусь родом із козаків-характерників був пасічником. Бджоли його любили, і він збирав гарний мед - божий дар. У них була донька, гарна, мов лісова красуня. Покохала вона хлопця, який вирішив присвятити працю збереженню природи свого краю і став лісничим. Зв'язали вони

життя шлюбом любові і народилася у них донька. Мала вона сині оченята, волосся, - як промені сонечка, голосочок - янгольський, усмішку - лагідну, а її сердечко випромінювало любов до усього живого на світі. Дали їй ім'я Дара – та, що дає радість.

Якось стояла вона у берега річки і дивилася на птахів, що відлітали за обрій неба. День вгасав і дівчина відчула легкий смуток. Тієї ж миті поряд, ніби із туману, виник юнак і лагідно їй посміхнувся. «Я - Дара, а ти хто?»,- звернулася до його дівчина. «Я

той, хто дарує радість життя!», - відповів юнак-янгол. «Звідкіля ти?»,- запитала Дара. «З

краю-раю! До нього можна дістатися за мить, а може, і всього життя не вистачити, як для когось!» – посміхнувся до неї юнак. «Покажи мені твій край!», - попросила його Дара. Змахнув він рукою, мов крилом, і сталося диво. Від небес до землі з'явилася, мов жива вода, завіса. Юнак запропонував дівчині: «Летимо!».

Узявшись за руки, вони влетіли крізь прозору завісу в інший світ. І перед здивовано-радісним поглядом Дари відкрилася зелена долина з галями, луками, річками та озерами. Рука об руку вони попливли у повітрі квітучим садом до прозорого сяючого храму, в якому Дара побачила красивих, усміхнених людей у легких світлих сукнях. Лагідне сяйво райського краю, ім'я якого Любов, ніжно обіймало її, на душі було легко і радісно. Дарині відкрилося, що промені Любові мають чарівну силу. Вони допомагають рослинам рости, людям чути і розуміти мову рослинного і тваринного царства. Дарують здатність жити під водою, підніматися у повітря, бачити через час і простір, переміщуватися із швидкістю думки у межах Всесвіту. Сяйво життя мешканців райського краю - силою Любові допомагати усьому живому і це дає їм відчуття радості існування. Дара відчула в собі силу Любові і вирішила повернутися додому. «Хай здійсниться твоє бажання!», - благословив її янгол. І в мить вона вже стояла на землі острова, але в часи теперішні.

Замість луків і гаїв на лівому березі Дніпра виросло місто, за яким височіли споруди з металу і бетону. Небо кам'яними пальцями протикали труби, з яких клубилися отруйні гази. Дара дивилася на це неподобство, а із очей полилися сльози: «Тут немає чистоти, краси і гармонії, бо немає їх в серцях людей». І тоді дівчина побажала мешканцям міста: «Хай же з цього часу кожна людина відчує любов до природи рідного краю!». Після її слів на небі

з'явилися хмари і пролилися весняним дощем. Дара стояла на березі острова і бачила мешканців міста в новому душевному стані.

В небі з'явилася веселка, а поряд з дівчиною виникла постать юнака-янгола. Глянув він на Дару променистим поглядом і промовив: «Я відчув силу твоєї Любові! Віднині вона запалюватиме серця людей жити в злагоді з природою рідної землі. А ми допоможемо творити добро і нести світло Землі і її дітям - зоряним серцям Всесвіту!».

Такими словами син райського краю благословив початок Золотого віку.